

ȘASE PUNCTE

POVEȘTEA TÂNĂRULUI LOUIS BRAILLE

de

JEN BRYANT

cu ilustrații de

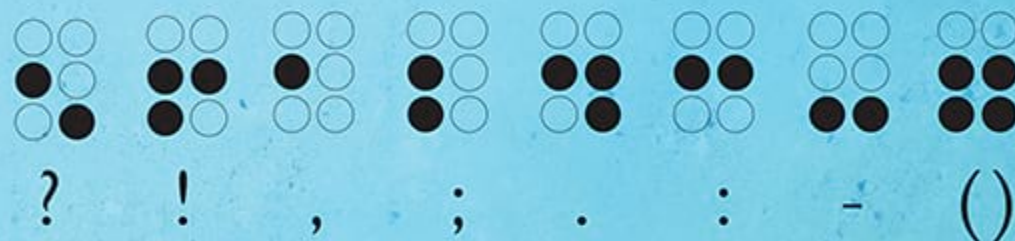
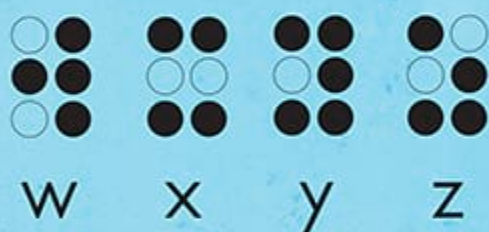
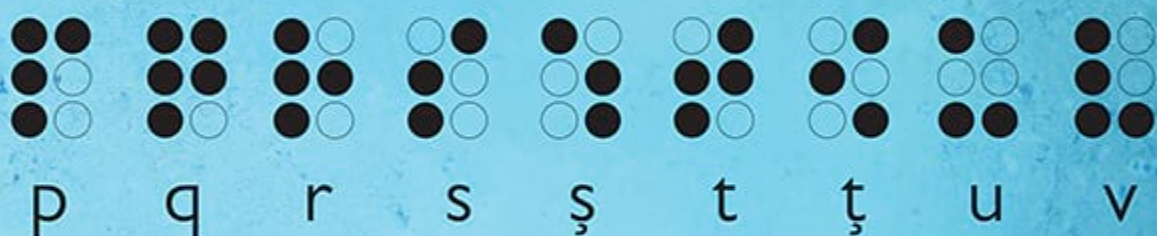
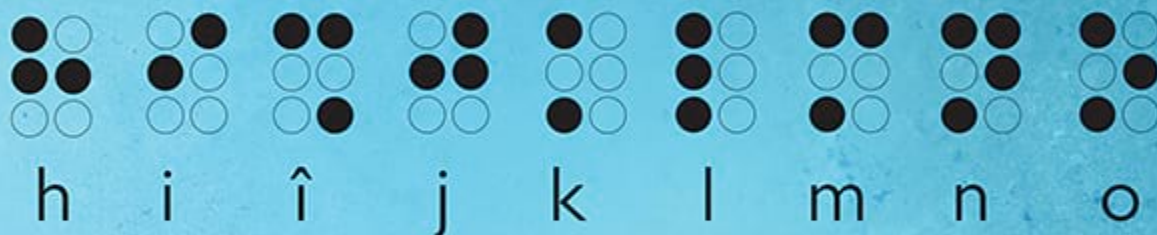
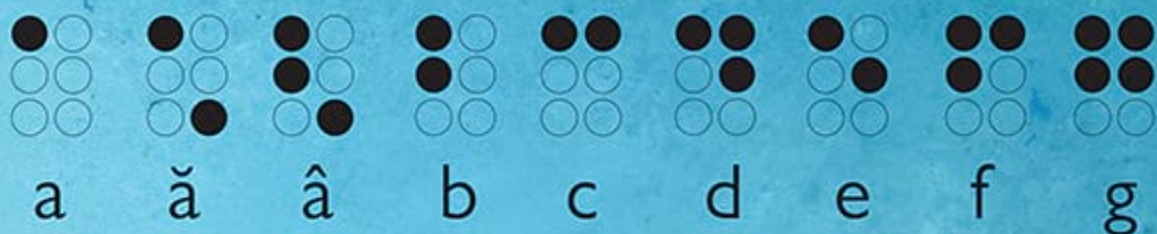
BORIS KULIKOV

Traducere din limba engleză de
Bogdan Ghiurco

editura **Frontiera**

„Noi, nevăzătorii, îi suntem datori lui Louis Braille
în aceeași măsură în care omenirea
îi este datoare lui Gutenberg.“ – Helen Keller

ALFABETUL BRAILLE

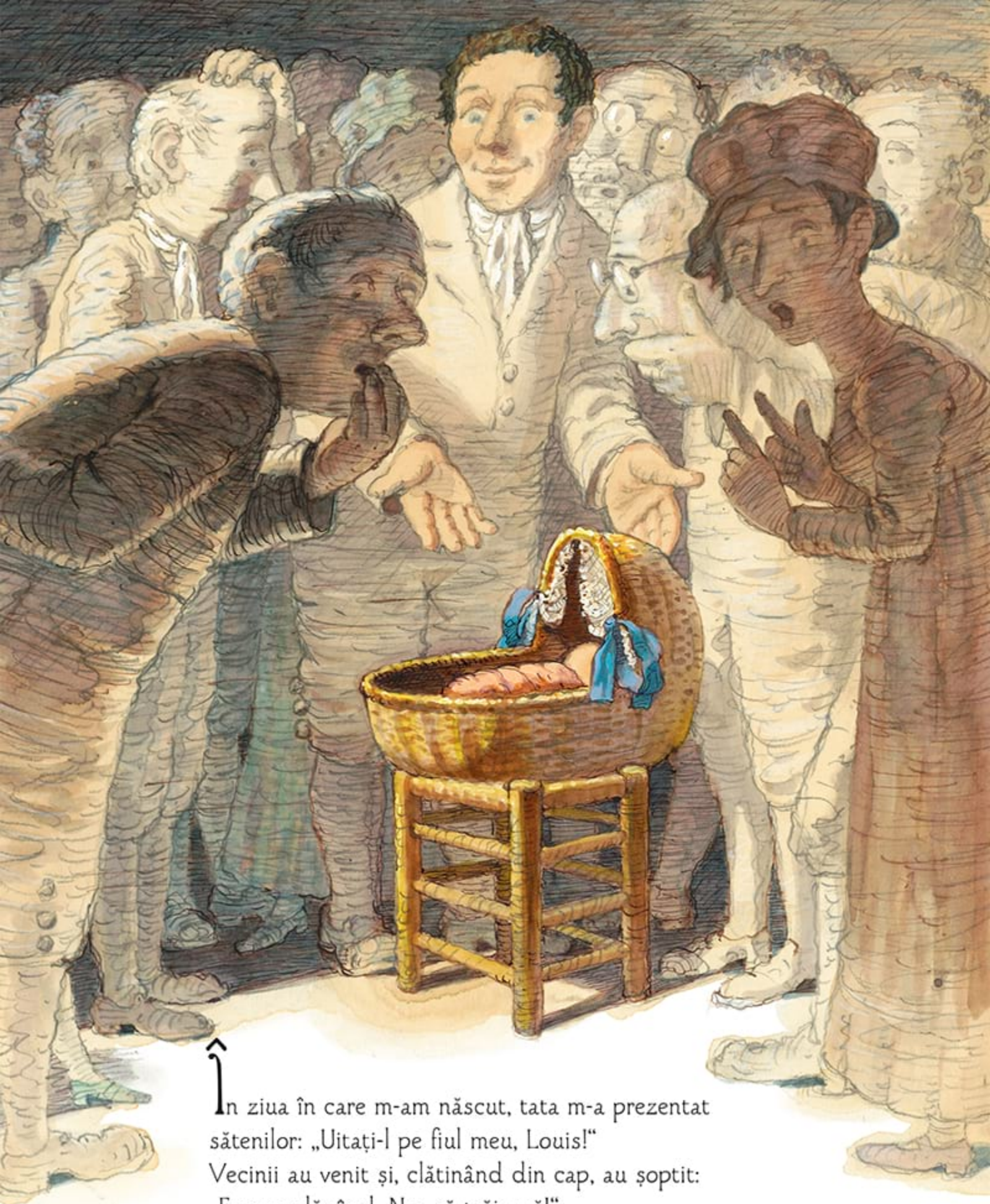

Semnul majuscul așezat înaintea unei litere indică faptul că este o literă mare.

majusculă

Semnul numeric așezat înaintea literelor a-j le transformă în cifre de la 0 la 9.

număr

În ziua în care m-am născut, tata m-a prezentat sătenilor: „Uitați-l pe fiul meu, Louis!” Vecinii au venit și, clătinând din cap, au șoptit: „E prea plăpând. N-o să trăiască!”

Dar am trăit!

Eram un copil curios și ochii mei cercetau totul:
chipul blând al mamei, dantela care-mi înfrumuseța leagănul,
forma netedă a pâinii de pe masă.

Am crescut puternic și sănătos.

Când mergeam la brutărie cocoțat pe umerii solizi
ai fratelui meu sau când hrăneam găinile
împreună cu surorile mele, sătenii îmi făceau
cu mâna și zâmbeau.

— Ce băiat chipeș! exclamau ei.

— Și isteț foc, adăugau surorile mele.

La trei ani, îi știam pe toți din satul Coupvray după
nume. Număram ouăle din coșul surorii mele și vrăbiile
din copaci. Repetam poveștile pe care le auzeam.
Cuvânt cu cuvânt.

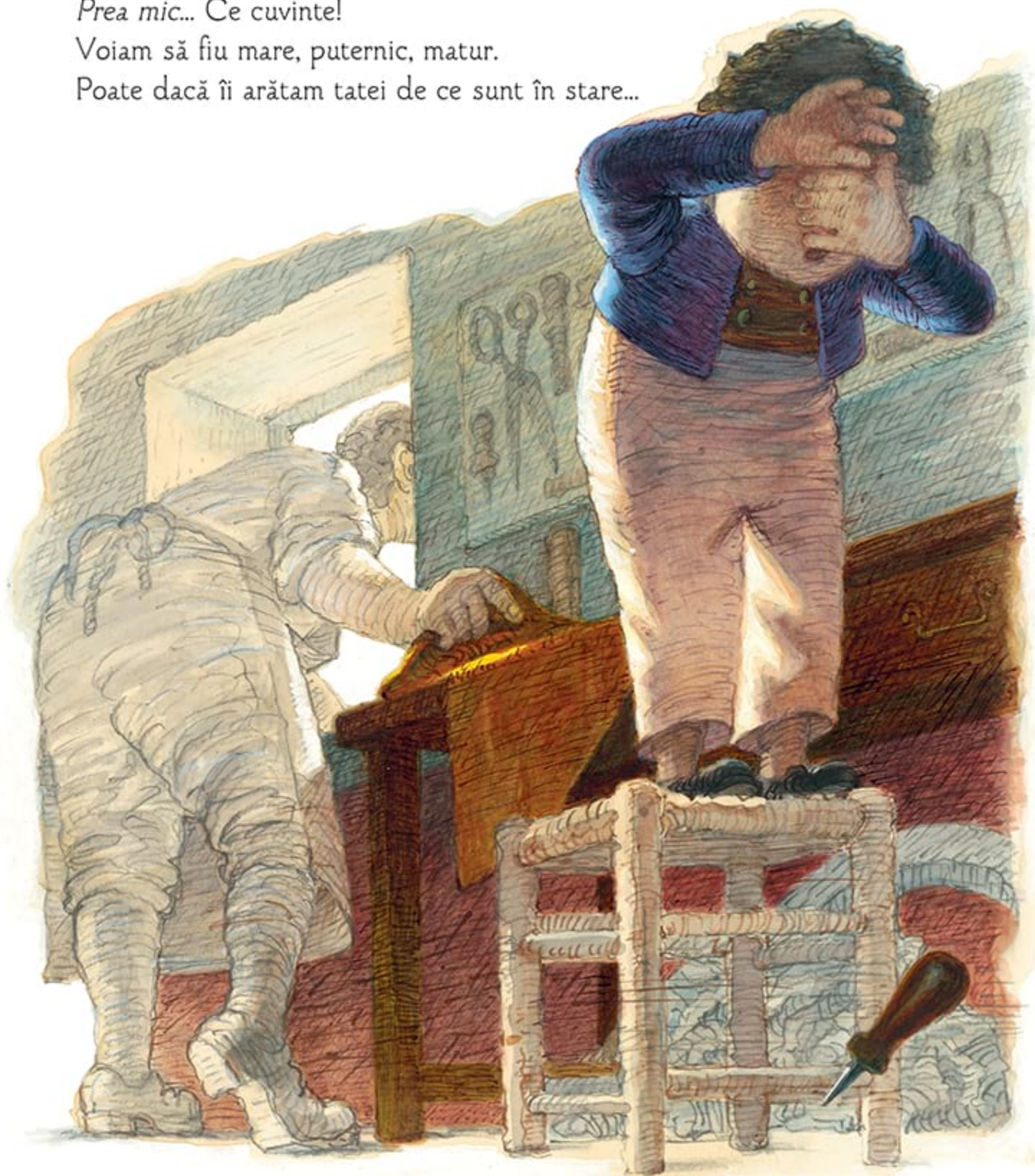

Dar cel mai mult îmi plăcea să-l privesc pe tata la lucru.
Oamenii veneau de departe ca să le facă hamuri
sau să le repare căpestrele. În mâinile tatei,
fâșiile de piele aspră deveneau netede și folositoare.

Îmi doream să fiu exact ca el.
Dar odată, când am vrut să iau o unealtă...
— *N'y touche pas!* Nu pune mâna! m-a avertizat tata.
Apoi, cu glas mai blând:
— Louis, ești încă prea mic. Așteaptă până mai crești.

*Prea mic... Ce cuvinte!
Voiam să fiu mare, puternic, matur.
Poate dacă îi arătam tatei de ce sunt în stare...*

*Pielea era fină. Unealta era ascuțită.
Știam perfect ce trebuie să...*

Papa! Papa!!! PaPAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Din ziua aceea, viața mea s-a schimbat.
Un vindecător mi-a bandajat ochiul.
Am auzit din nou: „*N'y touche pas!* Nu pune mâna!”

Dar mâncărimea de sub bandaj nu-mi dădea pace!
Mâinile mi se mișcau repede, ca vrăbiuțele prin copaci.
N-am reușit să mă stăpânesc.
Și, cu toate că n-am vrut, mi-am înrăutățit situația.
Infecția s-a întins la celălalt ochi și...

...n-am mai văzut nimic. Adio, păsări. Adio, copaci.
Adio, chipuri dragi. Adio, dantelă. Adio, pâine.
La doar cinci ani, eram complet orb.

Sătenii șușoteau între ei:

— Sărmanul Louis Braille! Așa un băiat isteț!
Oare ce soartă îl așteaptă?

Lumea mea s-a transformat într-un loc întunecat
și plin de primejdii.

Mă împiedicam prin casă, mă loveam de scaune,
de pereți și de uși. Mă durea tot corpul.

— Unde e soarele?! strigam.

